

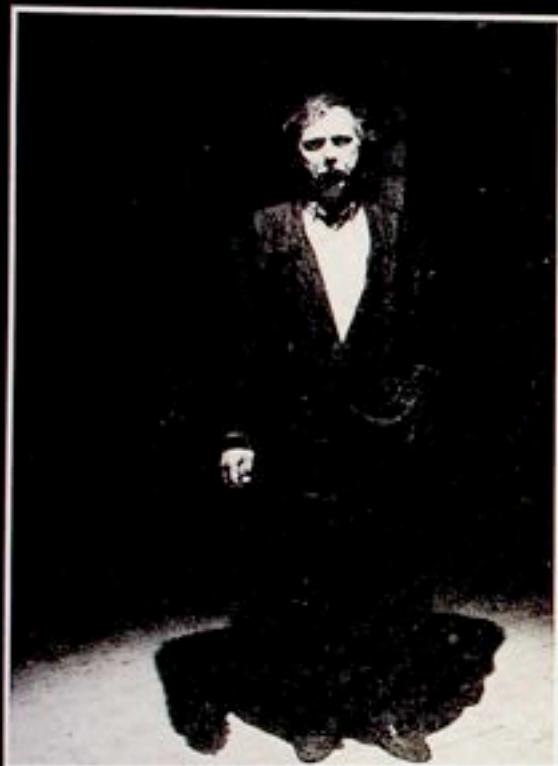
LESZEK MAŁDZIK

 Galeria forum Łódź, ul. Roosevelta 17

Łódź
22 kwietnia – 22 maja
1994

na okładce:

"Wędrowiec" – scenariusz, scenografia i reżyseria: Leszek Mądzik, portrety rzeźbiarskie: Eugeniusz Gutkowski,
muzyka: Zygmunt Konieczny, dźwięk: Waldemar Sulisz, światło: Zdzisław Kutłowski, Włodzimierz Karłowicz
Premiera – 20 kwietnia 1980

MYŚLĘ OBRAZAMI

Rzadkość moich wypowiedzi słownych jest wprost proporcjonalna do ilości słów używanych w spektaklach. Zdaję sobie sprawę, iż relacja ta posiada wspólny korzeń, sądzę, że nie tylko biograficzny, ale i rzeczowy, obiektywny. W trzecim zrobionym przeze mnie w Scenie Plastycznej przedstawieniu ("Wieczera" - 1972) znika słowo. Dojrzałem do milczenia, tak jak inni dochodzą do pełnej elokwencji. Wszystkie sarkastyczne sformułowania, które mam pod adresem słów mówionych lub pisanych, odnoszą się również do tego tekstu. Być może jestem mniej kompetentny, aby mówić o swojej sztuce. Najistotniejsze co mam do powiedzenia w spektaklu, to jeden wyraz jego tytułu. Resztę trzeba zobaczyć i przeżyć.

Nie wystarczy zatem powiedzieć, że zwróciłem się ku milczeniu, gdyż przytłoczył mnie ponury i nieprawdziwy patos w czasach mego dzieciństwa oraz przeraził bełkot i równa tamtej nieprawdziwość w czasach dalszych, choć niewątpliwie jest to część tego, co mnie determinuje.

Myślę jednak, że najważniejszym motywem moich kolejnych "redukcji" (słowo, aktor, konkrety) w spektaklach, jest silne przekonanie, że istnieją dziedziny rzeczywistości, a zwłaszcza rzeczywistości ludzkiej, które się kaleczy mówiąc o nich. Co więcej: utrzymuję, że istnieją odnośnie do tych sfer właściwe środki wyrazu sztuki odkrywając ich prawdę. Jedną z teorii sztuki mówi, że bohaterowie opery chcąc oddać adekwatne treści, które uosabiają, nie mogą wypowiadać słów, lecz muszą śpiewać. Podobnie rzeczywistość, której dotyczą przedstawienia Sceny Plastycznej ujawnia się w swojej dla siebie przestrzeni, budowanej ze światła, rytmu i nastroju. Jest to rzeczywistość najgłębiej ludzka. Na jej zawartość składają się pewne ostateczne namiętności i stany egzystencjalne, których człowiek nie jest zawsze świadomy i z którymi jego rozum nie daje sobie rady. Miłość, wiara, świętość, przerażenie, poczucie skończoności, śmierć - oto co zaludnia przestrzeń tych spektakli, i w zasadzie cały czas - od początku w 1969 roku do najnowszego spektaklu "Tchnienie" - robię jedno przedstawienie.

Leszek Mądzik

"Ikar" – scenariusz i reżyseria: Leszek Mądziak, muzyka: Stanisław Dąbek, dźwięk: Andrzej Mańka, światło: Sergiusz Roczkowski.
Premiera – Freiburg – 24 kwietnia 1974, Lublin – 16 maja 1974.

LESZEK MĄDZIK – reżyser i scenograf. Urodzony 5 lutego 1945 roku w Bartoszowinach w Górach Świętokrzyskich. Uprawia scenografię od 1967 r. Jest założycielem (1969) i dyrektorem Sceny Plastycznej KUL w Lublinie.

Leszek Mądzik zrealizował międzynarodowe warsztaty teatralne zakończone pokazami spektakli w: Preko (Wyspa Ugljan), Scheersbergu (pięciokrotnie), Bolesławcu, Charleville – Mezzieres, Berlinie, Hamburgu, Lyonie, Coimbrze, Vaasie, Buffalo, Helsinkach, Wrocławiu, Bonn, Rouen, Amsterdamie, Porte (Montemore). Zrealizował scenografie do spektakli: "Wanda", "Tryptyk Staropolski", "Testament", "Dokąd pędzisz koniku", "Iwanow", "Ariane et Barbe Bleue", "Pornografia", "Czarny Pokój", "Don Kichot", "Labirynt", "Zeit – Zimmer", "Kasandra", "Terra Felicita", "Replica Babylonica".

Prezentował swoją wystawę o Scenie Plastycznej w: Belgradzie, Berkeley, Brukseli, Buffalo, Coimbrze, Nowym Jorku, Pradze, San Francisco, Tokio, Vaasie, Waszyngtonie, Vordingborg, Bronholmie, Dreźnie, Lipsku i wielu innych ośrodkach.

Leszek Mądzik wziął udział w kilkudziesięciu międzynarodowych festiwalach teatralnych prezentując swe spektakle i wystawy, m.in. w: Freiburgu, Parmie, Berlinie, Londynie, Glasgow, Palermo, Villach, Hamburgu, Liege, Brukseli, Genewie, Coimbrze, Valladolid, Monaco, Moskwie, Belgradzie, Giessen, Frankfurcie, Helsinkach, Sztokholmie, Kairze, Toyamie, Lozannie, Kopenhadze, Avignonie, Rouen, Nancy, Nantes, Caen, Gandawie, Budapeszcie, Leuven, Eindhoven, Kiel.

Spektakle Leszka Mądzika zrealizowane w Scenie Plastycznej KUL:

"Ecce Homo" – 1970
"Narodzenia" – 1971
"Wieczera" – 1972
"Włókna" – 1973
"Ikar" – 1974
"Piętno" – 1975
"Zielnik" – 1976
"Wilgoć" – 1978

"Wędrownie" – 1980
"Brzeg" – 1983
"Pętanie" – 1986
"Wrota" – 1989
"Tchnienie" – 1992

Leszek Mądzik jest laureatem nagród:

Nagrody im. W. Pietrzaka,

Nagrody "Pryzmatu" przyznanej za całokształt twórczości przez czasopismo "Projekt",

Nagrody im. św. Brata Alberta – "za wątki sakralne w sztuce",

Nagrody Krytyków za spektakl "Wilgoć", Międzynarodowy Festiwal Teatrów Eksperymentalnych Kair'91,

Nagrody Polskiego Ośrodka "III" za "wkład do teatru światowego",

Nagrody "za reżyserię, scenografię i technikę teatralną" – spektakl "Zielnik" na światowym festiwalu teatralnym w Toyamie (Japonia)

Nagrody Ministra Spraw Zagranicznych RP Prof. Krzysztofa Skubiszewskiego "za osiągnięcia dla kultury polskiej w świecie" (1993 r.)

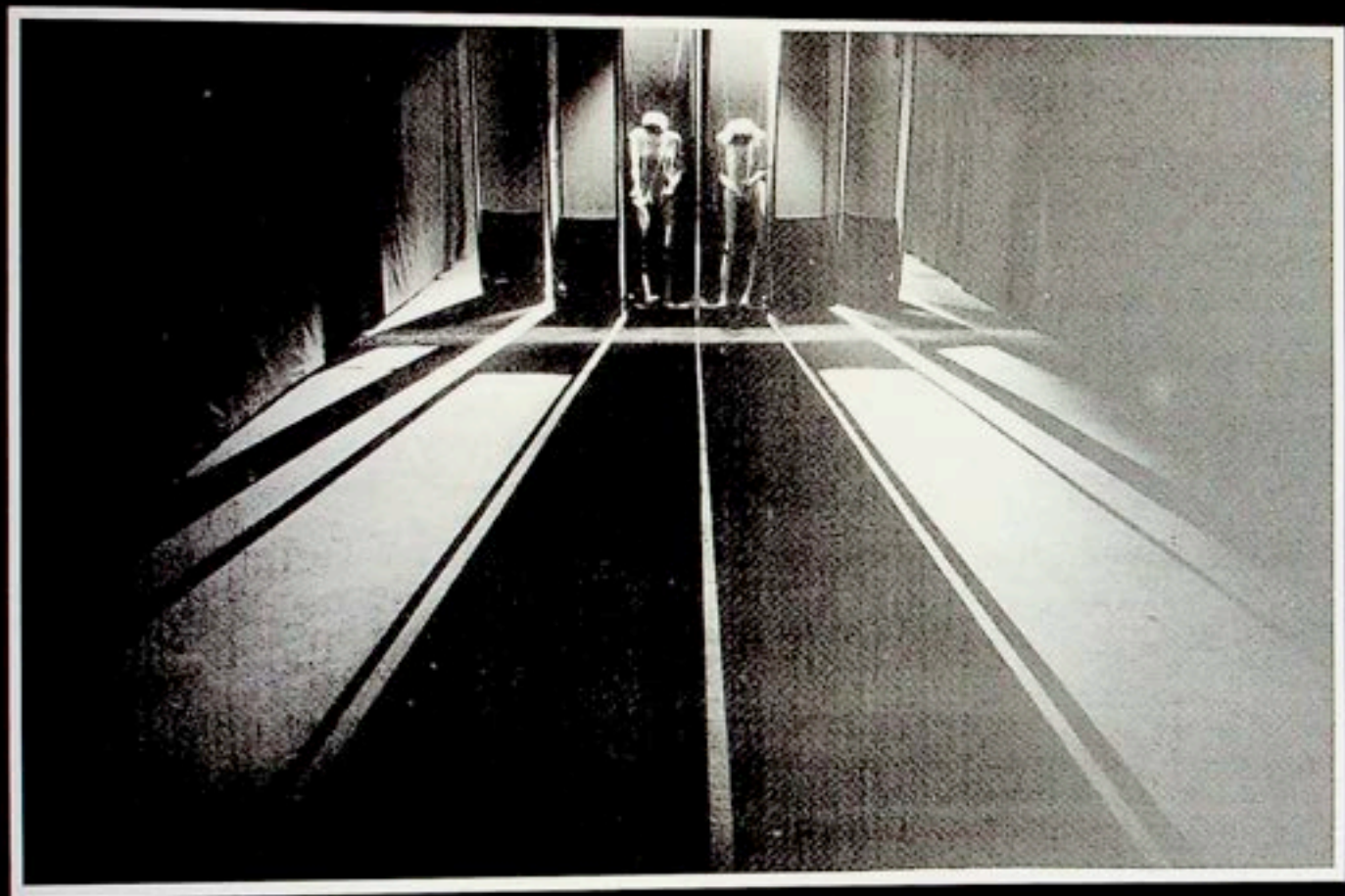
Jest laureatem wielu nagród specjalnych, wyróżnień i Grand Prix na różnego rodzaju przeglądach sztuki i festiwalach.

Leszek Mądzik prowadził zajęcia ze studentami i realizował spektakle w Akademii teatralnej w Helsinkach, w Akademii Sztuki w Berlinie, w Akademii Sztuki w Amsterdamie i na Uniwersytecie w Buffalo.

Piotr Zieliński
Menadżer Sceny Plastycznej KUL

Przesłanie Sceny Plastycznej KUL Leszka Mądzika jest uniwersalne. Tu nie tylko nie ma już ani literatury dramatycznej, ani jakichkolwiek tekstów, lub choćby słów, ale nie ma tam też aktora i nawet żadnych przedmiotów czy sytuacji uchwytnych, dotykalnych i dających się opisać. Trudno tu już mówić o teatrze, choć jest to również environment czy hapening, albo rzeźbiona i ożywiona przestrzeń, co byłoby może najbliższe temu fenomenowi, w którym środki wizualno-plastyczne zdecydowanie dominują nad teatralnymi.

W spektaklach Leszka Mądzika bowiem główną rolę odgrywa ciemność i z niezwykłą trafnością i umiarem stosowane światło. Z rzadka, gdy to konieczne, jak w Wilgoci poraża ono oczy, by – paradoksalnie – dzięki niemu mogły widzieć. Najczęściej jednak przez jego mżenie, jego ustawiczny niedostatek zatapia Mądzik scenę w mroku, z którego z trudem, niepewnie, wydobywa, wydobywa wzrok głębie przestrzenne, gdzie dzieje się czarno – białe – szary dramat przeczuwanego i nieznanego, albo z zapomnienia czy ze snu ewokowanego światła. Głębie, sceny, postacie, przedmioty na poły tylko pozwalają się wydobyć wzrokiem, na poły zaś uzupełnione są wyobraźnią. Intensywność ich doznania i przeżycia ich tajemniczego sensu potęguje akustyczna kanwa spektaklu – niezwykle przejmująca muzyka.

"Pętanie" – scenariusz, scenografia i reżyseria: Leszek Mądzik, muzyka: Jan A.P. Kaczmarek, rzeźby: Eugeniusz Gutkowski, światło i dźwięk: Marek Czerniak. Premiera – 30 listopada 1986.

SCENA PLASTYCZNA KUL

Al. Racławickie 14
20-950 Lublin

telex: 64 32 35 KUL PL
fax: 304-33

Sponsor
PALARNIA KAWY
BOCHNIA, ul. Partyzantów 7
tel./fax 0-197 259-51, 259-61

Wydawca

ŚRÓDMIEJSKIE FORUM KULTURY W ŁODZI

Dyrektor
ELŻBIETA WYBRAŃSKA

Komisarz wystawy
PIOTR WERNER

opracowanie graficzne katalogu
WIESŁAW KONOPACKI

Teksty
LESZEK MĄDZIK
ZBIGNIEW TARANIENKO
PIOTR ZIELŃSKI

Zdjęcia
STEFAN CIECHAN
JERZY CHORAŻAK

Skład komputerowy i druk
CENTRUM INFORMACJI USŁUGOWO - HANDLOWEJ, Łódź, tel. 33-54-50

alergia forum 90-056 Łódź, ul. Roosevelta 17